BLUE RIBBON TEA

Den fina kvaliten av BLUE RIBBON TE är resultatet av erfarenhet förenat med uppriktig önskan att tillverka bästa möjliga.

När nu affärsförhållandena äro mer normala, är kvaliteen av BLUE RIBBON TE bättre än någonsin. FÖRSÖK DET.

Från parlamentet i Ottawa.

Revy av en medlem i parlamentets pressgallery.

Ottawa den 2 juni 1924.

En ökning av netto operationsvinsten för de Nationella järnvägarna av omkring sjutton millioner dollars och en minskning av netto balansen, efter att alla bestämda utlägg blivit gjorda, av sex millioner dollars är resultatet av det första fulla året av det konsoliderade järnvägssystemet under Sir Henry Thorntons ledning. Dessutom har uppnåtts en mindre reduktion i Canadian Government Mercantile Marine's nio millioners-balans, ett resultat som uppnåtts genom försäljning av fyra av flottans båtar samt upphörandet av en del icke vinstgivande företag. Ovanstående uppgifter lämnades i Underhuset förra veckan av järnvägsministern George P. Graham, då en redogörelse lämnades över Sir Henry Thorntons ledning av järnvägarna. Ministern avslutade med att framhålla nödvändigheten av att "fair play" visades föreståndaren, — en vädjan som applåderades av såväl liberala som progressiva. "Sir Henry Thornton", sade ministern, "har sig förelagt ett av de svåraste uppdrag någon person kan erhålla och han har hittills gjort det bra mycket bättre än man vågade drömma om. Hans enda strävan är att göra de Nationella järnvägarna framgångsfulla. Jag vädjar än en gång till parlamentet, representerande det canadensiska folket, att ge honom tillfälle att förverkliga detta mål."

Det var att förvänta att redogörelsen skulle anfallas av oppositionens ledare, mr. Arthur Meighen. På grund av den ökade transport som ägt rum ansåg han att redogörelsen visade ett otillfredsställande resultat. A andra sidan var emellertid hans kommentarer mera vänliga än vanligt och icke av destruktiv karaktär. Ministerns redogörelse var i allmänhet väl mottagen i Underhuset och järnvägssystemets ställning anses synnerligen tillfredsställande och lovar gott för framtiden.

Skatteminskningen $28,000,000.

Alltefter som debatten om budgeten pågått har den visat sig vara än mera fördelaktig. I kommittén för "Ways and Means" har det medgivits, att de ursprungliga beräkningarna varit för låga. Sålunda beräknades en minskning i nettoskulden under fiskalåret till $30 millioner medan den istället, tack vare regeringens stränga ekonomi, uppgått till $35,000,000. Minskningen av det canadensiska folkets skattebördor och försäljningsskatten var ursprungligen beräknad till $24,000,000 medan den i verkligheten uppgick till $26,000,000. Till detta får läggas en minskning i inkomstskatten av två millioner dollars. Enligt vad Robert Forke och andra påpekat, har försäljningsskatten borttagits å väderkvarnar, ångmaskiner och motorer för jordbruk, kreatursoch svinfoder, samt å motorer för fiskbåtar.

Regeringsinspektion av bankerna.

Home Bank-frågan har även under denna vecka varit föremål för diskussion. Den kungliga kommissionen under domare McKeowns ledning, har nu fullbordat sin preliminära undersökning med avseende å regeringens ansvar för bankfallisemanget och kommer i den närmaste framtiden att framlägga sin rapport. Bank- och handelskommittén har varit i arbete några veckors tid och som ett resultat av dessa förhandlingar har tjänstgörande finansminister James Cobb förklarat, att regeringen kommer att i en snar framtid framlägga en motion, vari föreslås någon slags regeringsinspektion av bankerna. Det är nämligen regeringens önskan att bankdepositörer i framtiden skola skyddas mot eventuella fallisemang.

Till den mångfald av förfrågningar, som framlämnats med anledning av Home Bank-fallisemanget, framlämnades under förra veckan en dylik även av mr. Gus Porter, konservativ representant för West Hastings, vilken anklagade arbetareministern James Murdock för att brutit sin tjänsteed genom att draga fördel av den kännedom, han genom sin ställning som

två dagar före bankkraschen uttagit i banken deponerade penningar. Beskyllningen hänsköts till den stående kommittén för "privilegier och val". Denna kommitté hade i onsdags i förra veckan ett möte, varvid Porter förhörde inkallandet av vittnen. William German, Welland, läste tjänsteeden och det visade sig därvid, att det ej fanns något i denna ed, som arbetareministern på något sätt överskridit. Eden föreskriver att kabinettets förhandlingar ej får på något sätt kungöras utan måste hållas strängt hemliga, men den föreskriver ej att en kabinettsledamot ej äger rätt att benytta sig av därigenom erhållen underrättelse för att skydda sig själv. Mr. Porter uppmanades, att på ett mera definitivt sätt framställa sina beskyllningar, men avstod från att så göra. Kommittén beslutade emellertid att låta inkalla vittnen.

Senaten hugger efter C. N. R.

Den konservativa majoriteten i Senaten, vilken i fjor dödade C. N. R.-bibaneförslagen under förklaring att de voro framförda på ett sådant sätt att de ej kunde förändras eller tilläggas, har i år adopterat nya metoder gentemot de i år av regeringen framförda förslagen. Treårsförslaget omfattar en utgift av 29 millioner dollars, vilka isynnerhet komma att påkostas i västern.

Underhuset godkände desamma och de äro nu inför Senatens järnvägskommitté. Sir James Loughheed och andra konservativa har framkommit med det något underliga förslaget att varje förslag skall noga granskas av sakkunniga och att C. P. R., C. N. R:s konkurrent, skall påkallas att avge utlåtande huruvida de föreslagna bibanorna verkligen äro av behovet påkallade. Varje förslag är utsatt för häftig kritik och bekämpas på det ivrigaste i senatkommittén. Frågan om senatreform har med anledning därav åter kommit på tapeten och opponenterna mot principen om publik ägandeskap, har trätt fram i dagen och öppet uppträtt som motståndare till denna princip.

Efter tio år.

För S. C. T. av S. W. Goerwell, B. A.

Tio år hava snart förflutet sedan det ödesdigra skottet avsköts i Serajevo, det skott, som kostade den österrikiske tronföljaren och hans gemål livet, och som blev den officiella orsaken till Österrikes ultimatum till Serbien och till de följande ödesdigra händelserna i världen.

Efter tio år hava krigets åskor tystnat, dess moln hava skingrats, och det, som kriget rev ner håller nu freden på med att bygga opp. Och efter de senaste franska valen kunna vi säga, att alla de krigförande staterna äro redo och villiga att räcka de forna fienderna handen till försoning. Både segrarne och de besegrade äro redo att giva in en smula för den hårt vunna fredens bevarande.

Då jag blickar tillbaka på de tio åren, som förflutit efter världskrigets utbrott, görande ett överslag i mitt minne av det, som skett sedan dess, det ohyggliga mördandet, offrandet av ungt och friskt blod på Mars' altare, all jämmer och sorg, allt elände, som världen skadat sedan dess, degenerationen som följde i krigets spår, och som ännu hotar vår civilisation, freden i Versailles, som omformade Europas karta konstruktivt och destruktivt på ett sätt, som ovillkorligen erinrar en om freden i Wien för hundra år sedan, då det av Napoleon söndertrasade Europa kom på operationsbordet, runt kring vilket politikens vise voro församlade, likasom runnit fredsbordet i Versailles offrande sina billiga och hjälplösa patentmidiciner, ja efter att i minnet hava de ödesdiga tio åren, som förflutit seddan skottet avsköts i Serajevo, känner jag mig helt optimistiskt stämd, då jag blickar framtiden till möte. Min optimism är ej blott och

va föga att göra med världspolitiken. För den, som liksom jag, såg med hopplös pessismism på freden i Versailles, måste den nuvarande tendensen i Europa ingiva optimism. Så när som på tvenne undantag hava gränstvisterna, åtminstone temporärt, lösts eller bilagts. Det ser tyvärr ut, som om dispyten mellan Litauen och Polen om Memel är en gordisk knut, som lockar de bägge tvistande parterna att pröva den alexandrinska metoden. Sammalunda är förhållandet rörande äganderätten till Bessarabien, om vilken Ryssland och Rumänien tvista.

Balkanhalvön har ju alltid varit känd såsom varande Europas oroliga hörn, och vi kunna knappast vänta, att där skall råda fullkomligt lugn. Dock synes det, som om en förståelse skulle hava uppnåtts mellan Italien och Jugoslavien efter den allvarliga tvisten om Fiume. Likaså tyckes Checkoslavakiets och Italiens politiska äventyr förlagts till lugnare vatten.

Om Grekland själv håller sig lugnt har det föga att frukta från främmande makter för närvarande. Viserligen är Bulgarien otillfredsställt med lösningen av den macedoniska frågan, som löstes helt och hållet till Greklands förmån. Bulgarien vill naturligtvis fram till Medelhavet, och har alltid tränat efter Saloniki, men för närvarande är Bulgarien allt för upptaget med inre problemer för att kunna inveckla sig i någon som helst politiska äventyr. Turkiet kommer säkerligen att lämna Balkan i fred. Den turkiska frågan är helt och hållet en källa till oro för stormakterna för närvarande, och speciellt England håller ett vaksamt öga på utvecklingen därstädes. Kalifatets avskaffande och kalifens landsförvisning rörde upp en hel del politiska dammoln längs den orientaliska horisonten, men densamma har åter klarnat och för tillfället råder där lugn i len muhamedanska världen. Huruvida det är lugnet före stormen är omöjligt för den oinvigde att spekulera om.

De av freden i Versailles nyskapade staterna längs östersjön de så kallade Baltiska Staterna, synas värdigt bära sin nyvunna självständighet. Både Livland och Estland gå stadigt framåt och de liksom de övriga medlemmarna av Lilla Ententen äro redo att försvara sina gränser både emot arméer och konferenser. I Finland råder lugn och landet går snabbt framåt både i kulturellt och ekonomiskt avseende.

I Österrike har stabiliseringen oavbrutet pågått sedan Nationernas Förbund togo hand om landets finansiella nödläge. Ett liknande stabiliseringsarbete pågår i Ungern och vi hava alla skäl att förmoda, att även där snart skall råda lugn och ordning.

Det är ytterst svårt att göra sig en klar föreställning om, vad som försiggår i Ryssland. Landet är ännu under bolsjevikiskt styre, men många tecken tyda på, att de bolsjevikiska ideérna äro under en modifikationsprocess, att avstånd tages från vissa bolshevikiska grundprinciper, som omöjliggöra Rysslands umgänge med Västerlandet. Ännu så länge är Ryssland praktiskt taget utom den europeiska politiken.

Bevarandet av världsfreden beror emellertid förnämligast på det sätt, på vilket den tyska skadeståndsfrågan kan lösas. General Dawes' rapport efter hans kommissions undersökningsarbete har allmänt erkänt lagt grunden för en varaktig lösning av den invecklade frågan. Dawes' plan nämner emellertid intet om storleken av den summa Tyskland skulle betala och det är på den punkten tyskarna vilja hava klarhet innan de binda sig med löften at tantaga Dawes' rapport som grundval för skadeståndsfrågans lösning. Tvenne viktiga händelser i maj månad skola hava en vital inverkan på framtidens politiska utveckling i Europa. Dessa tvenne händelser voro valen i Frankrike och Tyskland. Till dessa skulle vi kunna lägga Hugo Stinnes' och Stresemanns död. Dessa bägge män voro, enligt allmänna opinionens omdöme (huru trovärdigt densamma än mände vara), absolut emot antagandet av Rapporten.

I Tyskland gingo valen till höger, i reaktionens tecken. Det tyska nationalistiska partiet tillväxte 50 procent i styrka, medan det socialdemokratiska minskades från 173 representanter i Riksdagen till jämnt ett hundra. Det nationalistiska ytterlighetspartiet, som förut hade endast tre representanter har efter de senaste valen tjugufem. Centerpartiet, som före valen räknade 68 representanter, har minskats till sextiotvå. Folkets Parti har minskats från 66 till 44. Bayerska Folkpartiet från 20 till 16. Den mest anmärkningsvärda förändringen i partiernas styrka torde vara kommunisternas frammarsch fr. 15 representanter före valen til 62 efter desamma. De moderata partierna hava emellertid en svag majoritet i riksdagen, dock icke stark nog för att föranleda en omedelbar resignation av den uvarande tyska regeringen. Vänstern står för ett omedelbart antagande av Dawes' Rapporten, medan högern tycker att man bör gå sakta i backarna. Den senare gruppen har emellertid frångått sin kampanjståndpunkt med avseende till Rapporten. Denna ståndpunkt var nämligen mycket avog emot Rapporten och man hade den uppfattningen att en avgjord svängning åt höger skulle mena ett farväl till Dawes' plan, och kanske så också hade blivit fallet hade högern vunnit en avgörande seger. Så svag som majoriteten nu är har högern funnit för gott att visa en glad min, då det gäller att bita i det sura äpplet, och man tyckes vara hågade att antaga Rapporten, men fordra att skadeståndssummans storlek fixeras.

Frankrike vet att Tyskland på denna punkten har en hemlig bundsförvant i Englands diplomati. Ramsay Macdonald har visserligen intagit en mycket vänlig hållning till Frankrike och har lyckats åstadkomma ett märkbart omslag i den politiska väderleken i Västeuropa. Dock är det föga troligt att England går med på någon slags slaktarepolitik med M. Poincare vid yxskaftet. Faran för en sådan politik och därmed faran för en brytning Frankrke-England har emellertid förminskats till en svagt synlig punkt i fjärran efter de franska allmänna valen, som ägde rum något senare än de tyska. Den blodtörstige Poincare, den förlorade sonen i Europas politik under de senaste två åren, blev i dessa val grundligt besegrad och det franska folket har visat, att det är klokare än sin forne ledare som sett sig blind på sin egen visdöm. Medan valen i Tyskland gingo definitivt åt höger gingo de i Frankrike än mer bestämt åt vänster. En parallell kan sålunda dragas mellan utvecklingen i England och Frankrike. Liberalismen vunno i bägge länderna en lyckobådande framgång. Sedan Poincaré slutat att agera läkare för den dödsjuka europeiska politiken har man skäl förmoda att en lösning av de mest svårlösta problem ligger inom möjligheternas gränser. M. Herriot, den sannolike ledaren av Frankrikes politik för den närmaste framtiden har ej öppet repudierat Poincares skadeståndspolitik, men vissa av hans uttalanden hava indikerat, att Frankrike är redo att uppgiva Ruhr-ockupationen emot tillfredsställande garantier från England och Italien. Herriot favoriserar antagandet av Dawes' rekonstruktionsplan. Densamma kräver ekonomiskt oberoende av Rhur, men fordrar ej ockupationstruppernas tillbakadragande. En sådan fordran kommer dock med säkerhet att framställas av tyskarna, såsom ett villkor för deras antagande av planen, och medan Poincare aldrig skulle hava gått in på en sådan jämkning är det mycket troligt att Herriot skall visa sig villig att göra så, naturligtvis på det villkoret att Frankrike tillförsäkras tillfredsställande garantier.

Tusen svåra pass hava ännu att genomgås innan vi kunna vänta oss en definitiv och lycklig lösning av den fransk-tyska frågan. Dock hava vi orsak att i dag se med osviktlig optimism på framtiden. Ty vi kunna komma över ens om, att aldrig sedan skottet brann av Serajevo har Europas politiska läge givit anledning till större förhoppningar för framtiden än den gör i dag, efter tio år.

Dörrskylten.

Han hade först tänkt att det skulle stå "Anna & Peter Jensen," men hon skrattade åt honom och sade, att de inte voro riktigt gifta. När man var gift skulle det stå "P. Jensen," det visste då alla.

Och så kom det naturligtvis att stå "P. Jensen," men det var på Anna han tänkte när han graverade dörrskylten. Och den blev vacker, av ljus, massiv metall och en gren och två munbuggande duvor omslöto namnet. Han ville minsann tro, att det inte fans maken till namnskyllt ens i de finaste hus.

När folk kom och ringde på, så visste de redan besked, att här levde världens lyckligaste par — inte i fråga om pängar och finess. Har duvorna kanske pängar eller mahognymöbler? — nej, men de har kärlek i sitt lilla rede — och Peter höll den blanka plattan på rak arm framför sig och stirrade förtjust på den, under det han med varm röst viskade:

— Anna! rara lilla Anna! Du käraste lilla flicka!

Och Anna tyckte att det var ett konstverk Peter gjort. Hennes båda gifta vänninor hade bara en vit dörrskylt, men deras män voro också vanliga arbetare — det här var det bästa Peter kunde hitta på, ty även Anna drömde om den största kärleken på Guds gröna jord, men hon hade också tankar på bohag och lakan, crytor och pannor, ty hon visste, att de höra kärleken till.

Och så blevo de gifta och skylten kom på dörren: innanför älskade man.

I ett år, två år, var skylten alltid blixtrande blank. Tredje året blev den bara putsad om lördagarna, det fjärde året blott en gång då och då — till slut inte alls.

Den var lika anlupen, som den flottiga dörren med avnött målning och dörrklockan, som hängde utan att kunna ringa. Den liknade alla andra dörrskyltar i det fattiga huset.

Och P. Jensen såg aldrig mer på den. När han gick ut på morgonen slog han igen dörren efter sig utan att se sig om och när han kom hem på kvällen voro ofta hans ögon för druckna för att se, i synnerhet som det inte var överväldigande ljust i förstun. Blott en gång fick han tillfälle att studera den riktigt igen.

Det var en natt eller rättare en morgon, ty klockan visade långt på andra sidan midnatt då han stod och strök tändsticka på tändsticka, allt medan han dunkade och sparkade på dörren och ropade ord, som inte voro avpassade för hyggliga öron. Han försökte också få loss dörrskylten med sin knif, men han kunde inte finna skruvarna, därtill var han för osäker i handen och knivbladet gick av. Han lyckades dock lämna efter sig några ordentliga repor i metallen som ett slags visitkort innan han gav upp, och bullrade nedför trappan.

Det gick tre år. Nu var dörren målad och namnplåten strålande blankpolerad.

Det var ibland två småflickor som putsade den. Den ena stod på en stol och blankade, den andra höll trasorna och tefatet med polermedlet.

Och så en julafton stod P. Jensen åter utanför sin egen dörr och såg på namnskylten med den ingraverade kvisten med dess näbbhuggande duvor, såg han också reporna rätt över — och grät. Han stod alldeles stilla och lät ett tjärigt finger glida över den blanka metallen, medan han lyssnade till barnsängen därinne, julsalmer, som han också en gång varit med och sjungit.

Och sången övergick till glada skratt. Han hörde allt i detta hus. Gång på gång lyfte han handen för att ringa, men lät den åter falla slappt ned som saknade han mod. Till slut vände han sig om för att gå, men från trappavsatsen kastade han ännu en blick på dörrplåten, som lyste och lockade honom.

— Där står ju likväl ännu "P. Jensen," mumlade han.

Åter smög han sig fram till dörren och utan att han egentligen visste hur det gick till ringde klockan.

— Nu kan den ringa, sade han till sig själv, och väntade med klappande hjärta på vad komma skulle.

— Mor, det står en främmande herre därute!

I detsamma kom barnens moder.

P. Jensen sade ingenting, och hon yttrade inte heller någonting, såg blott på honom. Så kom hon ut och stängde dörren om barnen. P. Jensen kände att nu kom det och hjärtat satt ända uppe i halsgropen på honom; det vore ju också rimligt om hon visade honom nedför trapporna, men.....

Och så pekade han på namnskylten och fick bara fram:

— Anna!

Och Anna såg på skylten.

En stund yttrade ingen av dem ett ord. Hon stod blott och höll i dörrlåset; så flyttade hon blicken till honom.

— Du har varit borta länge, sade hon sakta.

— Ja! Men nu har jag kommit hem, inte sant, Anna?

Hon svarade inte, såg blott på honom.

— Se, sade han raskt och vädjande, jag är välklädd och har pängar på fickan.

Han tog fram plånboken och öppnade den.

Hon såg inte ned i den, utan kastade en blick på namnskylten. Han stod tyst med nedböjt huvud.

Då öppnade hon dörren och sade:

— Välkommen hem, Peter.

Journalistiska lärospån.

Det är lustigt ibland att sitta och påminna sig vad man uträttat här i världen och allt som man försökt sig på, sade onkel Kristian under en mellanstund mellan groggarna. Jag för min del har inte sparat mig. Jag har till och med ett ögonblick varit journalist.

Jag var mycket ung och bodde i en medelstor landsortsstad i kopparslagaren Malbergs gård, där jag hyrde ett enkelrum. Jag hade ingentng att göra och var särdeles hågad att förtjäna mig en slant.

Så fick jag höra att kopparslagaren skulle fira något slags jubileum. Han skulle ingå i sitt 60:de år, såsom då var modernt för att beteckna att man fyllde 59 år. Då jag erfor detta märkliga faktum, tänkte jag: "Det är någonting att förtjäna på. Du skall skriva en jubileumsartikel och gå med den till Länstidningen. Du får några riksdaler för smörjan, och sedan kanske din husvärd, Malberg själv, visar dig sin tacksamhet på något sätt".

Jag skrev artikeln i flygande fläng, och den lydde så här:

"Jubilaren Malberg.

Vem känner inte Malberg, vår borgarekärs äldste? Han ingår om torsdag i 60-årsåldern. Denne duktige medborgare, denne manligt stadige kopparslagare, denne arbetets träl, ägnas vår hyllning. Ej ens i nattens tystnad slumrar hans verk. Lampan i hans arbetsrum vittnar därom. I hans hjärnas krokar frodas idogheten plantor samt sprida tröst och sällhet. Känslan för familjen är kvintessensen i hans tillvaro. Se honom då han vandrar vid makans sida till torget. Mysande mot korgen, källan för hans njutningar, ler han blitt mot den hederliga moran, juvelen i vardagslivets slagg. Må Malberg leva ännu i 60 år".

När jag lämnade artikeln till redaktionssekreteraren föreslog jag att läsa upp den för honom.

"Behövs inte. Sånt här duger alltid, bara det inte är några värre oförskämdheter."

Och så gav han mig en femma.

Dagen därpå syntes artikeln i tryck. Jag trodde jag skulle få slag, då jag läste den. Hör bara hur den presenterade sig:

"Jubelnarren Malberg.

Vem känner inte Malberg, vår bagarekärs äldste? Han ingår om torsdag i 60-årsåldern. Denne fuktige medborgare, denne man med ständiga kopparslagare, denne arbetarnes träl, ägnas vår hyllning. Ej ens i nattens tystnad slumrar hans verk. Lumpen i hans arbetsrum vittnar därom. I hans hjärnas korkar befordrar ideligen pluntor samt sprida törst och sällhet. Känslan för familjen är Qvintus Svensson i hans tillvaro. Se honom, då han vandrar vid makans sida till torget. Mysande mot krogen, källan för hans njutningar, ser han blint mot den heliga maran, djävulen i vardagslivets slask. Må Malberg leva ännu i 600 år!"

Med blixtens snabbhet var jag hos redaktionssekreteraren.

Denne mottog mig med ett sällsport lugn:

— Malberg vill tala med herrn, yttrade han. Jag har läst rubriken. Den måtte vara tryckfel. Jag har hört mig för hos dem, som ha att göra med artikeln. De säger att allt är som det stod i manuskriptet. Stå här nu — härmed pekade han på platsen bredvid redaktionsstolen. — Jag ska telefonera till kopparslagaren.

Redaktionssekreteraren utförde en skarp ringning, samt ropade:

— Han är här!

Jag tog i detsamma ett vilt språng mot dörren. Men sekreteraren tog mig i hampan och återförde mig till min plats. Det var något till tag det. Den tidningen var visst inte värt att polemisera med.

Skakande hörde jag Malberg komma.

— Jaså, det var herrn, ropade han skrattande. Förbaskat påpassligt. Rakt på sak som jag tycker om. Litet dräpande ibland, men ganska sannt. Rätt ska vara rätt. Jag trodde jag skulle skratta mig fördärvad. Lumpen i arbetsrummet, det är hustru min, som sitter hela natten och lagar trasor och pratar i ett pratande, ja rent ut sagt gräläar. Och liknelsen med Qvintus Svensson, han som suttit inne för att han brukade knycka klockor, var rasande bra påhittad. Se min kärlek till familjen är nog lika litet renhärig som Qvintus. Att min raska gumma fick hete mara är nog litet starkt. Men man skall besinna resultatet. Hon blev spak som ett lamm. Hon sa inte ett ord på tolv timmar. Jag sov hela natten som ett murmeldjur.

Kopparslagaren bjöd mig på middag på stadshotellet. Jag fick säga farbror. När vi skildes, ropade han, att jag skulle vara med på jubileumkalaset, och han skulle skicka kort.

Men kort kom inte. Det kalaset rakade min näsa förbi. Den heliga maran hade nog haft sitt ord med i laget.

(Skandia).

FRAMSTÅENDE EGYPTOLOG SOM ÅTERVÄNT TILL AMERIKA.

Har mycket att berätta om upptäckter som nyligen gjorts.

Dr. James H. Breasted, professor i egyptologi vid Chicago-universitet, har i dagarna återkommit från en fyra månaders vistelse i Egypten, varunder han bl. a. deschifferat papyrusrullar, som påträffats i Tut-ankhamens grav. Han talar med stor entusiasm om det nya ljus de nu funna dokumenten kasta ej blott över Egyptens historia, utan även över det gamla Greklands. Den tid vari nämnde faraon levde var en upprörd tid. Tuts svärfader Ikhnaten hade försökt överändakasta mångguderiet och införa dyrkan av en enda gud; solguden Aten, samt i stället för den schablonmässiga konsten en realistisk sådan, ty de kände icke den sanne Guden. Tut själv hade måst ge vika för övermakten, och hans änka hade sökt giftermål med en hittitprins i Mindre Asien, för att regeringen skulle tillhöra hennes familj, men förgäves. En Amonspräst usurperade tronen. — Dr. Breasted omtalade också, att en urgammal egyptisk korrespondens bekräftat nyligen i Mindre Asien gjorda fynd, som visade att ett trojanskt krig verkligen förekommit samt att Helena, för vilkens skull krig fördes, var en verklig kvinna och icke en skapelse av en kringvandrande grekisk diktare.

Framför brasan: — Ser ni nånsin figurer och tavlor i eldbrasan.

Konstkritikern: — Nej, men jag har sett en massa, som bort vara där.

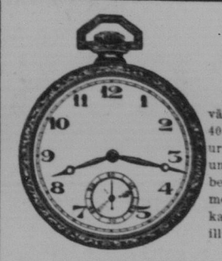

"LITA PÅ DINGWALL'S UR."

Dessa ur ha speciellt konstruerats för västerns svåra klimat och under mera än 40 års tid ha de varit de mest populära ur ur försäljningssynpunkt.—Varje cr är sålt under garanti.—Om du ej är fullkomligt belåten återsänd detsamma och priset kommer att returneras. Sänd efter vår fria katalog med 50 av våra 180 olika mönster; illustrerad.

Detta ur med ett garanterat 15-jewels verk, endast $15.00

D. R. DINGWALL LTD.
PARIS BUILDING WINNIPEG.

SVENSKA LINNE VAROR

I form av Duktyger, Servietter, Handdukar och dylikt, direkt importerade från Sverige.
ÅTERFÖRSÄLJARE ÖNSKAS.
Tillskriv
CHAS. J. SANDBERG.
646 Agnes Str. Tel. N8256 Winnipeg, Man.

En Trogen Rådgivare och en Verklig Skatt är RÄDDNINGS-ANKARET

Denna bok, klar, lärorik, med många avbildningar, borde läsas av båda könen. — Den är av vikt för folk som ämna gifta sig, eller som leva i olyckligt äktenskap! Den beskriver vidare alla könssjukdomar, de förskräckliga följderna av ungdomssynder, såsom svaghet, nervositet, minnessvaghet o. s. v. och förklarar, hur dessa för alltid kunna upphävas! Detta oskattbara, oöverträffliga verk, 250 sidor, lämna vi mot insändandet av 25c i frimärken och denna annons. (Registrerad 35c).

684 Union Avenue, New York
M. A. Ericius Medical Institute

Inkorporerat 1880 i enlighet med kongresslagarne för undertryckandet av kvacksalveri. Var god nämn Svenska Canada-Tidningen.

Dr. M. RADY
LÄKARE OCH KIRURG.
Invärtes sjukdomar (X—Ray)
652½ MAIN STR.
(Mellan Logan och Henry Ave.)
Kontorstimmar: 2—5 e. m. 6.30—8 e. m.
Telefon: Kontoret—A4480 Bostaden—A6118

Dr. S. C. Peterson
SPECIALIST i Hud-, Köns-, Urin- och Veneriska sjukdomar, har flyttat från 401 till 506 McArthur Bldg.
Ovanför Child's Restaurant.
Kontorstid: 10—1, 3—6 och 7—8
Telefon A4165. Svenska talas.

Kontorstel.: A 3659 Bostadstel.: St. John 887
Dr. T. Glen. Hamilton
LÄKARE
216—612 Somerset Bldg. Winnipeg, Man.

DR. BRANDSON
LÄKARE
216 Medical Arts Bldg.
Kontorstimmar från 2 till 4 endast eftermiddagen
Telef. A7067

E. A. ANDERSON, D. C.
Palmer grad. kiropraktor.
Ryggradsundersökning fri.
Tid: 10—12 f. m.
2—5 & 7—8 e. m.
Tel. 331, Main St., Camrose, Alta.

CAFE NORDEN
392 Logan Ave.
Glöm ej att besöka Café "Norden" när Ni är i staden.
God Mat och Gott Kaffe Serveras.
GÖR OSS ETT BESÖK.
AXEL HALL.

TILL CANADA

önskar svenska, 27 år, plats att sköta trevligt hem där husmor saknas och 1½ års flicka får medtagas. Gärna på landet hos större farmare. Goda betyg och rek. Tacksam f. detaljerat svar med löneförmåner till NORA HELLQUIST, Skomakaregat. 26, 3 tr. Stockholm, Sweden.

Dr. D. J. Mason
LÄKARE & KIRURG
Kontor och rum ovan Arrow Drug Store.
Telefon 81 Red Kenora, Ont.

Köp era Ångbåtsbiljetter genom P. M. Dahl's Steamship Agency.